

Gör Sverige till en kommun inom EU

Ingvar Jacobsson hade många intressanta synpunkter på Norrland och Sverige i övrigt i Broderskap (45/2003). Efter ett dygns tänkande tror jag att Ingvar delvis bygger sitt resonemang på felaktiga grunder, på det gamla feodalsamhället och inte på de mänskliga rättigheterna i en demokratisk rättsstat, där ägaren har rätt omforma, eller sälja sin egendom. För att det systemet ska fungera måste han också ha åtminstone den principiella möjligheten att köpa tillbaka egendomen eller en motsvarande egendom.

Jag ber att få illustrera med ett konkret exempel. Min farfars farfar Johan Gustav föddes 1800 och adopterades bort till ett nybygge i Norrland, uppskattningsvis 1200 hektar. Det var ett klipp för fem generationer. Johan Gustav och hans hustru har nu uppskattningsvis 1200 avkomlingar, som lever i skrivandes stund. Om vi skulle ha arvsrätt till urhemmanet, skulle vi få en hektar var, en del i vatten, en del på myr eller klippa. Ett fåtal ättlingar till Johan Gustav lever nu på det gamla stamhemmanet. Övriga är spridda över hela Sverige i olika näringar.

Mycket har hänt sedan Johan Gustav tog över nybygget 1825 och fick papper på det. Nu står vi inför en ny brytningstid, när kommunerna och landstingen blivit för små för att fungera.

Farliga förlossningar

Debatten om förlossningsavdelningarna är belysande. Graviditet och förlossning är livsfarliga för mor och barn. Den naturliga dödligheten ligger mellan 10-50%.

De små förlossningsenheterna är särskilt farliga. Det döljs i statistiken genom hård selektion av lågriskmammor och transport till bättre instans så snart komplikationer hotar. Inte desto mindre är jag övertygad om att en korrekt statistisk jämförelse mellan de små förlossningsenheternas mammor och motsvarande lågriskmammor på universitetskliniker kommer att visa att människoliv går förlorade på de små

förlossningsenheterna, gissningsvis lika många manår som vägtrafiken skördar.

Specialisering

Mänskliga skäl talar för att alla förlossningar i Norrland borde i görligaste mån förläggas till universitetssjukhuset i Umeå. Om ett barn kommer till världen under transport, så är det vanligen en normalförlossning. Om mamman sitter i Sollefteå, Vilhelmina eller Piteå några timmar och väntar på en normal förlossning, kan det bli ödesdigert inom minuter. Om nådatiden från värk till förlossning istället används till transport till Umeå, så finns kompetens och kringresurser tillgängliga dygnet runt. Motsvarande resonemang gäller förstås i hela Sverige, även Södertälje och Danderyd. För att folket ska få bästa möjliga hälsovård, måste folket acceptera specialisering och, när så krävs, transporter.

Ingvar har naturligtvis alldeles rätt i att befolkningsomflyttningen till Mälardalen utgör en ”värkning utan skälig ersättning till moderklubben”. Det är dock bara en aspekt av en större problematik. Jag tror att tiden är mogen för Kommun Sverige att bli en kommun inom EU liksom övriga nationalstater inom EU med en löneskatt, en moms, en företagsskatt, en kapitalskatt, en arvsskat, en spritskatt. Det är bara i ett enhetligt system utan snedvridningar som norrlänningar och övriga svenskar kan producera, förädla och marknadsföra våra varor och tjänster. Ett första steg kunde vara att förlägga all akademisk grundutbildning utanför triangeln Stockholm-Göteborg-Malmö. Det skulle lätta trycket på bostadsmarknaden i storstadsregionerna och ge de högutbildade ungdomarna en blick för hela Sverige.

Bo Norberg
Backens S-förening, Umeå